

5 sönd. i påsktiden

Predikan i Visseltofta kyrka, 14 maj 2006

”Att växa i tro”

Joh 16:5-11

Men nu går jag till honom som har sänt mig, och ingen av er frågar mig: Vart går du? 6 utan det jag har sagt er fyller era hjärtan med sorg. 7 Men jag säger er sanningen: det är för ert bästa som jag lämnar er. Ty om jag inte lämnar er kommer inte Hjälparen till er. Men när jag går skall jag sända honom till er, 8 och när han kommer skall han visa världen vad synd och rättfärdighet och dom är. 9 Synd: de tror inte på mig. 10 Rättfärdighet: jag går till Fadern, och ni ser mig inte längre. 11 Dom: denna världens härskare är dömd.

Evangelietexten är ett avsnitt ur Jesus avskedstal till sina lärjungar. Och som de flesta avsked så var det fyllt med sorg och smärta. ”Det jag har sagt er fyller era hjärtan med sorg” sa Jesus till lärjungarna.

Säkert kunde de inte förstå varför de skulle bli lämnade. Varför kunde inte Jesus stanna hos dem för alltid? Och då lägger Jesus till: ”det är för ert bästa som jag lämnar er.”

Det är inte alltid vi förstår vårt eget bästa. Vi tänker lätt kortsiktigt, men Gud har hela perspektivet. Gud vill att vi ska växa i tro som dagens rubrik är. Och förr eller senare måste vi pröva våra vingar. Om inte fågelmamman knuffar ner sina ungar från boet så lär de sig aldrig att flyga.

På samma sätt med våra barn. Hur är det som barnen växer? Jo, genom att själva ta ansvar, genom att göra saker utan att vi föräldrar är med. De går igenom olika faser under uppväxten där de successivt blir mer och mer självständiga i förhållande till oss föräldrar. Detta är ju särskilt aktuellt för er som är nykonfirmerade. Nu har ni tagit ett steg i livet, ni går efterhand in i en annan fas. Och förhoppningsvis så växer ni därmed, växer som människor och växer i tro.

Men tillbaka till lärjungarna. På vilket sätt var det för deras bästa om Jesus skulle lämna dem? Jo, nu skulle Guds verk gå in i en annan fas, in i en ny dimension. Guds verk blir nu ”globalt”. Så länge Jesus verkade på jorden så var Guds rike bunden till den platsen han var. Men när Hjälparen, alltså den helige Ande kommer så kommer det inte heller finnas några begränsningar. Guds rike kommer finnas överallt, vara närvarande överallt. Men för att Guds verk ska kunna ta steget in i nästa fas så måste Jesus lämna dem. ”Om jag inte lämnar er så kommer inte Hjälparen till er.”

Anden kallas alltså för Hjälparen, och vad vill han då hjälpa oss med? Ja, Anden är den som hjälper oss att växa i tro. Den som leder oss till ökad insikt. Jesus talade om att han kommer visa oss vad synd, rättfärdighet och dom är.

Jesu beskrivning av synden är "de tror inte på mig." Det är alltså inte i första hand tankar eller gärningar som är mer eller mindre onda. Synden är istället otron, att inte vilja tillhöra Kristus. Att medvetet stänga ute honom ur ens liv.

Syndens motsats, rättfärdighet, vad är då det? Svaret som Jesus ger kanske är lite märkligt: "Jag går till Fadern." Men det han talar om är att han, efter att ha fullbordat sitt uppdrag, att lida och dö och sedan uppstå, går till Fadern för att förenas med honom. Att han går till Fadern, det är tecknet på att hans uppdrag är fullgjort, att han uppstått för vår rättfärdiggörelses skull.

Liksom synden djupast är något annat än våra onda gärningar så är rättfärdigheten något annat än våra goda gärningar. Synden är att inte tro på honom, och rättfärdigheten är att genom tron ta emot den rättfärdighet som han ger.

Vad är då dom? Domen är inget som kommer att falla någon gång i framtiden. Denna världens härskare är redan dömd, läste vi. Jesus död innebar inte att djävulen segrade, tvärtom så betyder det att hans makt är bruten. Men fortfarande kan vi se verkningar av hans motstånd.

Det är Anden, Hjälparen som leder oss steg för steg till en ökad insikt om oss själva och vem Jesus är. Men det finns vissa villkor för växandet. Växandet i tro sker inte med automatik. Ett nyckelord hittar vi i episteltextern och det är "förbli". En växt kan ju inte växa av sig självt utan behöver vara rotad i god jord, vidare behöver den ljus, näring och vatten. På samma sätt så behöver vi vara rotade i Kristus. Vi behöver förbli i honom. Vi behöver dopets vatten för att börja växa. Vi behöver Guds ljus, alltså Guds ord som ger oss ledning för våra liv och vi behöver näring.

Andlig näring för oss är nattvarden. I nattvarden bröd och vin så får vi del av Kristus själv. Mer konkret än så kan vi inte förbli i honom. "Jag böjde mig ner och gav dem att äta" sa Herren till Hosea i den gammaltestamentliga texten. I nattvarden så är det Herren själv som böjer sig ner för att ge oss att äta.

Växandet i tron är något som pågår hela livet. Vi blir aldrig färdiga, men det betyder inte att det står still. Det händer något, de är skillnad på ett frö och en planta. Fast ibland så är det kanske mer omgivningen som märker om det blir något resultat än vi själva.

Det hör nämligen till Guds visdom att han undanhåller oss våra verkliga andliga framsteg, just för att vi inte ska bli för upptagna av vår egen andlighet. Man börjar så lätt iaktta sin egen utveckling: Hur långt har jag kommit nu, hur mycket har jag vuxit? Har jag mognat mer än andra? Men börjar man ställa sådana frågor så har man tappat målet ur sikte och

riktar blicken mot sig själv. Målet är ju att tron på Gud ska växa, inte tron på sig själv.

Kanske tron har varit svältfödd under olika perioder i ditt liv. Tider då den inte fått den näring den behöver. I så fall så kan tron inte annat än förtvina. Som en krukväxt som man glömt att vattna så slokar den. Men den dör inte ut helt. Tron är som en fredskälla som jag har där hemma. Många gånger har jag varit övertygad om att den är stendöd, men när jag gett den vatten så har den mot alla odds rest sig igen och bladen blivit gröna och friska. Även i den mest sekulariserade svenska så finns det en aning till tro som väntar på att få blomma ut, bara den får den näring den behöver.